
ninger richting deels bij het Utrechtse academische circuit, en dan met name bij de destijds als *praeceptor Hollandiae* gevierde hoogleraar Ph.W. van Heusde, gezocht diende te worden. De mannen die de kring opzetten, kenden elkaar dikwijls al van het moment dat ze geschitterd hadden bij de prijsuitreiking tijdens een *dies natalis* van elkaars universiteiten. Daarnaast waren de Groningers onder hen zeer gestimuleerd door de in 1828 jong gestorven hoogleraar Th.A. Clarisse, die niet alleen een volgeling van Van Heusde was geweest, maar ook Leids goud op zijn naam had staan.⁷ Een analyse van de bekroonde antwoorden van de oudste leden van het GGG zou hier te ver voeren. Er is echter weinig fantasie voor nodig om bijvoorbeeld in de thema's die in de werkstukken van Hofstede de Groot en Van Herwerden aan de orde komen, reeds een eerste aanzet te zien voor kwesties die later door de Groningers aan de orde gesteld zouden worden: de schriftleer, de christologie en de verzoeningsleer.

In later jaren zou het GGG nog ruim veertig personen als gewoon dan wel corresponderend lid aantrekken.⁸ Tien van hen waren ooit academisch bekroond: A. des Amorie van der Hoeven sr, W. Muurling, T. Roorda, J.A. Coenen, F.J.J.A. Junius, L.S.P. Meijboom, C.W. van der Pot, S.A.J. de Ruever Groneman, J. Boeles Pzn en Tj. Cannegieter. Bij Meijboom, Junius en Cannegieter was dat zelfs tweemaal gebeurd.⁹ Drie waren eigen leerlingen: Meijboom, Boeles en Cannegieter. Meijboom, die in 1845 toetrad, zou met Muurling, die sinds 1840 tot de kring behoorde, mede het aanzien van de Groninger godgeleerden bepalen. Boeles en Cannegieter, die respectievelijk in 1855 en 1870 in de kring werden opgenomen, kwamen daarvoor te laat; Boeles stierf bovendien al snel. Opvallend is de daling van het percentage academisch bekroonden onder degenen die in de periode 1837-1872 kwamen. Bij de oude kerngroep lag dit tegen de 50%; bij degenen die later kwamen minder dan 25%. De onderlinge verhouding tussen de prijstoekenende instanties is bovendien verschoven ten gunste van Utrecht en Leiden; Groningen, Utrecht en Leiden verhouden zich nu als 4:5:4.

⁷ Van Lieburg, *Prijsvragen*, 3.

⁸ Niet meegerekend zijn degenen die in de jaren 1862-1863 aangetrokken werden als medewerker aan *WiL*.

⁹ Van Lieburg, *Prijsvragen*, 587, 1514, 1501, 477, 1096, 17, 1106, 505, 607, 18, 1506, 608, 1121, 618.

Haagse bezuinigingen en een Groninger initiatief

Dat het percentage prijswinnaars in de kring van de Groninger godgeleerden in later jaren afnam, is mede een gevolg geweest van de tot 1839 volgehouden oorlog met het vroegere Zuiden. Na de afscheiding van België in 1830 vielen de universiteiten van Leuven, Luik en Gent dadelijk als potentiële prijsverleners af. Pas echt funest waren echter twee bezuinigingsronden, waarmee de overheid de rampzalige financiële gevolgen van de oorlog probeerde te compenseren. Bij de eerste ronde, in oktober 1836, bepaalde de re-